

MUGzine is een schrijft vol poëtische vluggertjes.

Veerle De Caestecker · Marianne Hermans

Wouter van Heiningen · Marilou Klapwijk

Elzeline Kooy · Madelief Lammers

Esohe Weyden

**No
27**

De tijd heeft zich uitgerold tot een dunne draad, een zilveren snaar van gesponnen verwachtingen. Het koord zingt onder je voeten, fluistert verhalen van wolkenlopers en luchtacrobaten die dansen met de wind. Je lijf is een veer, een vogel, elke stap een sprong in het onbekende. Hier, op de grens van vallen en vliegen, schrijf je met elke stap een verhaal dat zweeft, op de dag dat de wind vol geheimen zit.

- Marianne Hermans

reikhalzen één

kleine kamer: twaalf lijnen
gespannen, oppervlakten
opgehangen. komaan, de tijd
dragen, gedragen worden, stilstaan
waar het je komt aanwaaien.

tamme dagen, (...), amusant
natgaan –

niets tegen ons niets, zegt de
vertaler, het siert niemand, muiltertje,
onverstaanbaar, laaiend.

later: opnieuw vallen, om het
even de richting, de geknakte paraplu
in hoogte of diepte zien verdwijnen,
de vuist openen, de eigen handpalm
aaien.

- Madelief Lammers

Je hoeft niet meteen

alles
nu
overal

voor elf uur besteld,
de volgende dag
geleverd

op stoepkrijttekeningen
kan je ook koorddansen

- Veerle De Caestecker

reikhalzen twee

hier is het eng, hier
is het precies zoals je hoopte.

het nieuws, het vallen, uitstrekken,
uitstrekken, uitstrekken, uitstrekken,
uitstrekken, nog verder uitstrekken –

jezelf een slechte danser vinden
en het niet anders willen.

-Madelief Lammers

Hoe niet te vallen

leg een touw
zet u schrap
beeld u in:
dit is akelig hoog

beeld u in:
een toeschouwer daar beneden
en nog één,
en nog één,
ze houden met u de adem in
om zo weinig mogelijk wind

beeld u in:
een spanwijdte van
'wilt u me alstublieft omarmen?'
neurie een openingslied
vraag uzelf ten dans

u doet het prachtig
want u ziet sinds kort:
voor het landen
is al het vallen vliegen

- Veerle De Caestecker

reikhalzen vier

het noorden trekt mij sterker dan het
zuiden.

we verzinnen een midden: (...).

we laten de wind liggen.
we vangen onszelf, lief, vlot, we
kunnen altijd wakkerder, meten de
diepte tot de bodem van de kamer,
de betekenis van de overdaad
dringt zich aan ons op, ergens
anders is de regen bevroren,
maar hier niet.

sierlijker en gegroeid terugkomen in
dezelfde handpalm. vertaler of
walkie-talkie, geef je over,
over.

mos, mijten, eerlijk:
ik ben bang geweest, ik.

- Madelief Lammers

De grond onder mijn voeten

Ze hebben me niet gevraagd
of dit iets voor mij was:
- de tapijtkeverlarven
- de slappe pluggen in de muur
- je goedkope verzwaringsdeken

Ze zochten met hun bange ogen
gulzig iemand uit
duwden mij het koord op

Ze hebben me niet gezegd
hoe je armen te spreiden,
je voeten om een touw te krullen,
symmetrisch te huilen

Ze hebben me nooit gezegd dat het niet hoog
maar ontieligelijk diep
of wat dan aan de overkant
alleen: dat ik moest roepen
als ik er was
IK BEN ER

Ze hebben me nooit gevraagd
waar ik het liefst wankel

- Veerle De Caestecker

Nevenschade

*Je kunt veel zeggen
maar weinig bedoelen*

En terwijl ik zoek naar een
letterlijke vertaling
van een gevoel
naar iets dat verder gaat dan boos

denk ik,
we zoeken allemaal troost

*Je holle woorden vertonen schijn
van iets wat van betekenis had kunnen zijn*

Als **dit** is wat je zegt
dan hebben we geen gesprek

...dus ik vertrek

Troost is voor iedereen iets anders
*of we noemen het anders
vinden het ergens anders
bij iemand anders*

Uiteindelijk willen we allemaal naar huis
Het huis:
waar het dan rustig is
en gevuld met liefde

waar de treinbaan nog niet is opgeruimd
de kruimels van de croissant
nog liggen op de bank
de was in het zicht hangt
er de tijd is...

...en er samen gegeten wordt

Je moet doen wat je leuk vindt 11:45

zei de stratenmaker

Al was ik dan denk ik naar huis gegaan 11:46

En ik,
ik teken een **ovaaltje**
kleur de diepte
En noemt het "het gat"
- voor alle slechte plannen
- inclusief die van het kabinet

Ik teken er straks ook
een vegertje bij
voor
alle
nevenschade

- Marilou Klapwijk

Belegen beelden

- I. In de straten die ik bewandel,
weerklinkt zijn naam.

De lichtstralen van lantaarnpalen
creëren dansende schaduwen
die sierlijk over de stoepranden glijden.

Stilzwijgend
aanvaard ik de partnerdans.
In gedachten wals ik
op de melodie van de avond.

In de verduisterde vitrines van gesloten winkelzaken
zie ik zijn gracieuze gestalte gereflecteerd.

In de scheurende sporen
die gehaaste Uberchauffeurs nalaten,
vind ik mijn weg naar wat later thuis zal worden.

Ik doe wat ik eerder haatte,
neem woorden in de mond
die ik strip van subtiel sarcasme

Ik glimlach in overvolle metrolijnen,
geplet tussen klonen van scholieren,

witte luchtmachtsneakers, oversized jeans en pufferjassen,
paaldans in de scherpe bochten,
neurie op het geluid van huilende kinderwagens.

Dit is geen surrealistische waan,
wel de charme die mijn werkelijkheid plots draagt.

- II. Ik kan geloven zonder twijfels,
drijf op de stroming
van tomeloze eenvoud.

Wat ik voel, leidt me,
doet de ratio overstijgen
tot ik mijn innerlijke stem
innig omarm.

Ik ben niet bereid te luisteren.
Meningen als bijtend maagsap
zijn eerder te vermijden.
Als iedereen ze heeft,
wat zijn ze dan nog waard?

Ver van mezelf verwijderd,
geloof ik dat veranderen,
al is het door een ander,
betekent dat ik aan het groeien ben.

III. Niemand waarschuwt voor het moment
waarop we onszelf verliezen in belegen beelden.

De nacht verhemellijken,
sterrenstippellijnen observeren,
ze betekenis geven in ons voordeel.

Verdrinken in de oneindigheid
van de zeeën en oceanen,
in de werking van de getijden.

Het licht beschrijven,
het kneden tot iets lichamelijks,
de verpersoonlijking van een geliefde.

Onze woorden verbloemen
tot ze kleurrijk uit de grond poppen.

De groeiende intensiteit
van wat we voelen herleiden
tot azuurblauwe vlinders in een bokaal
die botsend tegen de wanden
rondfladderen

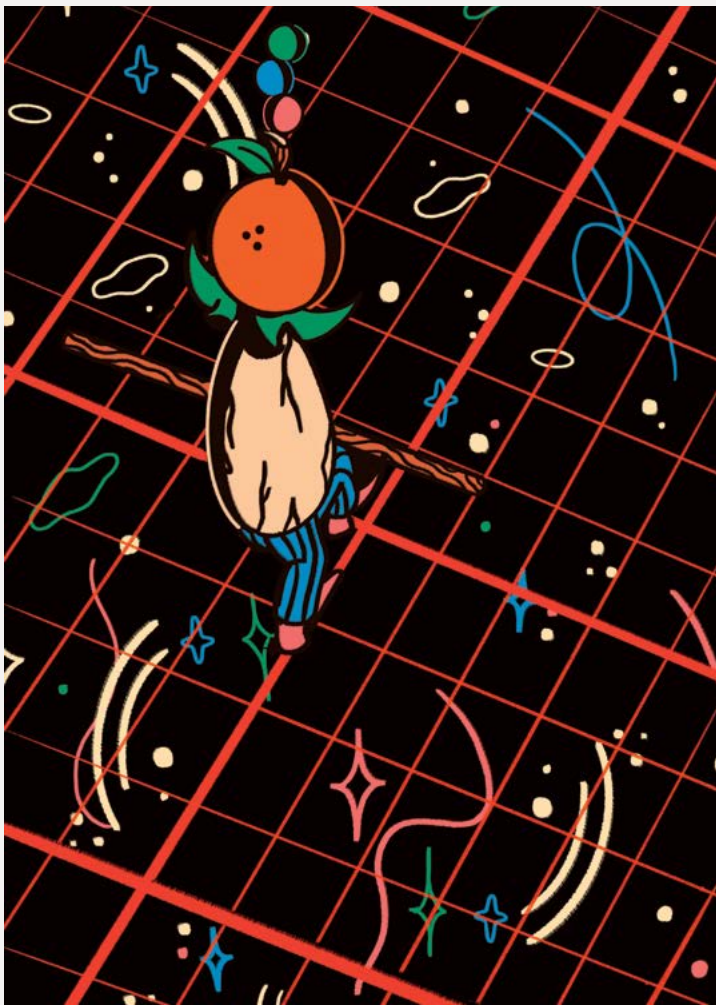
IV. Ik vang liedjes in een lus,
laat ze draaien tot ze afgezaagde
klanken worden.

In de gezongen zinnen
graveer ik associaties,
neem het risico ze te horen
tussen de strofes.

Ik droom van de wijsjes
die me herinneren aan de persoon
die mijn hoofd bewoont
en mijn muze is geworden.

Ik loop op de deuntjes.
In een tikkend staccato laat ik ze achter
in de voegen tussen de kasseien

- Esohe Weyden

Elzeline Kooy

Nataraja

ik ben bang
 voor dans, demonen, dagelijkse dingen
 bang om op een slang te trappen,
 bang voor spinnen in mijn haar
 ik houd mijn schoenen aan
 stel dat ik
 onoplettend
 op een kinderhoofd ga staan

ik ben vrij
 weet dat ik elk moment
 in stukjes uit elkaar kan vallen
 terwijl ik dans vol overgave
 muggen rond mijn hoofd
 blote voeten stappen in nat zand
 geen spoor van angst
 blijft achter

- Marianne Hermans

Nataraja is een mythische figuur en een yogahouding die ons leert vrij te zijn van angst. Wie zich realiseert dat altijd alles verandert, is werkelijk vrij.

Je had nu ook in de bios kunnen zitten 14:46

blz. 54

blz. 91 Dit is hoe jij breekt

Rauwe lap

Het scheiden van de was
heeft hier iedere prioriteit verloren
Of heeft het nooit gehad

De handdoek schuurt

Koude tranen op de harde badkamervloer

Het is badmintonnen tegen de wind in

Rode vlekken die maar langzaam vervagen

Ben je te heet gewassen?

Lauw bed

Afdruk van stof

stof

stof

stof

stof

stof

stof

Week in botten

Ongemerkt verstreken tijd

stof

Kier tussen de gordijnen

Roerloos bleef je liggen

Hier ligt het recht van het verdriet

En ik herken je blik niet

- Marilou Klapwijk

Wankelen

het is als die ene namiddag
toen de fruitvliegjes
maar terug bleven komen

steeds opnieuw
gaat het niet weg
stapelt het zich op, groeit
het ver boven mijn hoofd

vraag ik me af
wanneer het vallen
gaat beginnen

- Wouter van Heiningen

Muggenzuchten

Het is een van die nachten waarop de lucht even zacht is als de buik van een kat. Je buigt je voorover en je legt de vingertoppen op die woorden. Van links naar rechts. Traag blijf je die zin strelen tot de pels begint te knetteren.

Uit: Memoires van een luipaard, Peter Verhelst.

Geboren worden en een lichaam hebben en er dan gedurende een blauwe maandag Johan Cruijff mee zijn.

Uit: Zolang er sneeuw ligt, Herman de Coninck.

Totdat wij slechts één ruimte zijn, verduisterd, een glas waar hemelsblauwe as in valt, een druppel in een trage, lange stroom..

Uit: Honderd liefdessonnetten, Pablo Neruda.

Het was september en het weer gedroeg zich als september.

Uit: Augustus, Irma Maria Achten.

Een man van weinig woorden. Iets in hem was uitgedoofd. Toen hij jonger was, werd dat beschouwd als een soort talent, maar hij was nooit werkelijk uitgevaren in het leven, hij was vlak voor de kust gebleven.

Uit: Alle verhalen, James Salter

De ochtendzon op de bosaardbeien, als vloeibare honing.

Uit: Lichamen, Peter Verhelst

Staan, lopen,
vallen, opstaan
lopen,
vallen, opstaan,
lopen,
vallen, opstaan,
lopen,
vallen, liggen, kijken, zijn

@L.uule

Colofon

MUGzine is een schrift vol poëtische vluggertjes. Voor mensen die wakker liggen van onzichtbare olifanten die door de kamer stampen. Voor wie poëzie wil horen in het zoemen van een mug. MUGzine verschijnt ook op www.mugzines.nl.

© MUGzine is een uitgave van Poetry Affairs en MUGbooks.
Grafisch ontwerp: Bart van Heiningen (BRRT). # 27/2025

Word donateur

